

Rijk Arends

OPA IS DE WEG KWIJT

AVI E4

© 2021 Den Hertog B.V., Houten

ISBN 978 90 331 3111 0

www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Daan van Oostenbrugge

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

VAKANTIE

‘Vakantie!’ roept Tom als hij uit school komt. Hij gooit zijn tas in de hoek van de keuken. ‘Breng je tas maar gelijk naar boven,’ zegt mama, die een glas drinken voor hen inschenkt.

‘Lekker bij pake en beppe logeren,’ roept Tes, terwijl ze een koprol over de bank maakt.

Tom heeft zin om naar pake en beppe in Friesland te gaan. Daar spreken ze Fries. Pake betekent opa en beppe oma.

‘Wanneer gaan we, mam?’ vraagt Tom.

‘Na het eten,’ zegt mama.

‘Wat eten we eigenlijk?’ vraagt Tom.

‘Ik zie het al!’ roept Tes. Ze wijst naar een pak meel waar een plaatje van een stapel pannenkoeken op staat.

‘Yes!’ roept Tom, terwijl hij door de kamer danst.

Pannenkoeken en vakantie. Mooier kan niet.

Hij maakt een karatetrapp, waardoor de vaas met bloemen bijna op de grond valt.

‘Kalm aan!’ roept mama. ‘Ik ben ook aan vakantie toe.’

‘Morgen zijn we weg, mam,’ zegt Tes. ‘Dan heeft u ook vakantie.’

‘Dan vind ik het weer zo stil,’ zegt mama.

Tes draait met haar ogen.

‘Gaan jullie nog maar even buiten spelen,’ zegt mama.

‘Ik neem mijn barbies mee naar pake en beppe,’ zegt Tes.

‘Mag ik mijn fiets meenemen?’ vraagt Tom.

Mama schudt haar hoofd.

‘Die past niet in de auto.’

‘Mijn lego dan?’ vraagt Tom.

‘Dat kan,’ zegt mama. ‘Maar volgens mij hebben pake en beppe ook een plannetje.’

‘Wat dan?’ vragen Tom en Tes allebei tegelijk.

‘Dat mocht ik niet zeggen,’ zegt mama. ‘Dat is een verrassing!’

Als Tom en Tes weer binnenkomen, is mama pannenkoeken aan het bakken. Ze heeft een witte stip op haar neus.

De pannenkoeken ruiken heerlijk. 'Ik lust wel honderd pannenkoeken,' zegt hij.

Mama giet het beslag in de sissende pan.

Tom moet steeds aan de verrassing denken.

'Als pake het maar niet vergeten is,' zegt Tom.

'Wat?' vraagt mama.

'De verrassing.'

Het is even stil in de keuken. Mama zucht. Tom heeft spijt van zijn opmerking. Mama kijkt verdrietig. Ze veegt de witte stip van haar neus.

'Maar beppe is het niet vergeten,' zegt ze.

'De vorige keer wist pake mijn naam niet eens,' zegt Tes. 'Straks weet hij niet meer wie ik ben.'

'Dat komt door zijn ziekte,' zegt Tom. 'Hoe noemt beppe dat ook alweer?'

'Vergeteritus,' zegt Tes.

Stel je voor dat pake zijn naam ook is vergeten. Maar Tom heet net als pake. Dat is natuurlijk een stuk makkelijker voor pake. Of zou hij zijn eigen naam ook niet meer weten?

'Ik vergeet ook wel eens iets,' zegt Tom. 'Maar pake vergeet alles.'

'Jij vergeet vooral je spullen op te ruimen,' zegt mama.

'Je tas moet nog naar boven.'

Tes grinnikt.

'Pake vergeet niet alles,' zegt mama. 'Hij weet heel

veel dingen nog wel.

Maar zorg ervoor dat je nooit weggaat zonder beppe erbij. Pake vergeet soms dat hij iets vergeet.'

'Dat klinkt grappig,' zegt Tes.

'Ik vind het helemaal niet grappig, Tes,' zegt mama.

Tom ziet aan het gezicht van zijn zusje dat ze iets terug wil zeggen, maar ze houdt toch haar mond.

Mama gaat verder met bakken, maar opeens is alles een stukje minder leuk.

'Zijn jullie er klaar voor?' vraagt papa als hij thuis is.

'Onze tassen liggen al in de auto,' zegt Tom.

'Mooi,' zegt papa. 'Dan kunnen we gelijk na het eten gaan.'

'Dan zullen we maar snel eten,' zegt Tom. 'Straks is het nacht voor we in Friesland zijn.'

'Niet overdrijven, Tom,' zegt papa. 'Als we na het eten gaan, zijn we er ongeveer om acht uur.'

Dan is het vast te laat om nog te gaan varen, denkt Tom. Het huis van pake en beppe staat aan het water. En pake heeft een eigen boot.

'Tes is bang dat pake haar niet meer kent,' zegt mama tegen papa.

'Dat zou kunnen,' zegt papa. 'Het gaat steeds verder achteruit met pake.'

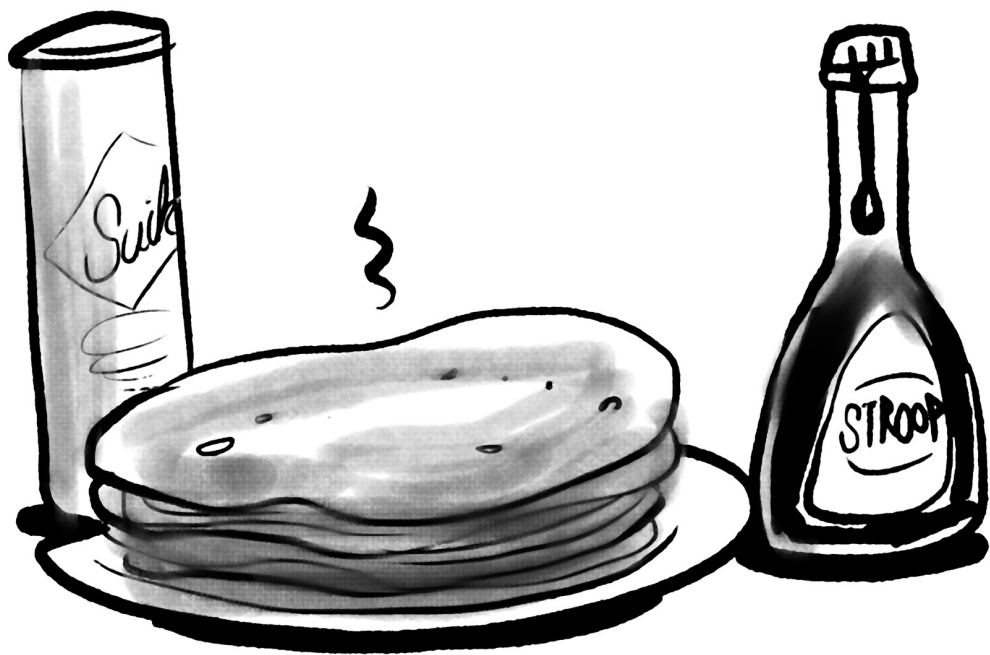
Mama kijkt weer verdrietig. Net of ze ergens pijn heeft. Papa loopt naar haar toe. Hij legt een hand op haar schouder en zegt zachtjes iets tegen haar.

Het is voor mama moeilijk dat pake ziek is. Tom pakt

zijn leesboek. Dan heeft mama geen last van hem. Maar het lukt hem niet om zijn aandacht bij het boek te houden. Waren ze maar vast in Friesland.

‘Eten!’ roept mama. Ze zet een grote schaal met pannenkoeken op tafel. Tom doet extra veel stroop op zijn pannenkoek en rolt hem op. Na drie pannenkoeken zit hij vol.

Tes zit nog steeds met haar eerste pannenkoek voor zich, die ze langzaam oppeuzelt.

‘Gaan we?’ vraagt Tom als ze gedankt hebben voor het eten.

‘Eerst opruimen en afwassen,’ zegt mama.

Tom zucht.

‘Help maar even,’ zegt mama. ‘Dan zijn we zo klaar.’

Tom droogt de borden af.

En Tes het bestek.

Dan gaan ze.

Het is heel lang rijden. Tom kijkt naar buiten. Hij zucht. Het duurt echt lang voordat ze bij pake en beppe zijn. Hij kijkt naar Tes. Zij is in slaap gevallen. Dan merk je niet hoelang de rit duurt, maar slapen gaat hem niet lukken. Hij moet steeds aan pake en aan de ver-rassing denken.

‘Kijk eens op dat bordje,’ zegt mama na een tijdje.

‘Wolkom yn Fryslân,’ leest Tom hardop. ‘Ik weet wat dat betekent,’ zegt hij. ‘Welkom in Friesland.’

Tes wordt wakker. Ze knippert met haar ogen en kijkt verbaasd om zich heen.

‘Zijn we er?’ vraagt ze.

‘Bijna,’ zegt mama.

Ze rijden langs een groot meer waarop jachten en zeil-boten varen. Het lijkt of in de verte de zon langzaam in het meer zakt. Alles wordt een beetje oranje. Net of je een zonnebril met gekleurde glazen op hebt.

Nu is het niet ver meer, weet Tom.